

Úvodníček

A je tu další rok – rok 2006. Na úvod bych vám všem chtěl popřát, ať tento rok je o něco lepší, než minulý.

A rovnou se vrhnem po hlavě do práce. Jarní prázdniny jsou za měsíc, takže neváhejte a odevzdávejte přihlášky. Též připomínám, že je nutné mít na jarní prázdniny obnovenou prohlídku od doktora. Formuláře jsou na klubovně.

Kosa

Říše černošicího pokladu

Poklad! Kdo by ho nechtěl. I nás zlákala představa toho ohromného poblouznění, jaké tato věc přináší. Pravda,

O tom jsme neměli ani páru. Věděli jsme jen, že cílem naší cesty jsou Černošice a tam by měl čekat průvodce. Nejprve se ve mně zmítaly samé pochybnosti. Co když na nás nikdo nebude čekat, co potom. Vše ze mě spadlo ve chvíli, kdy kolem nás začala poskakovat taková malá divná osoba. Říkala si hodný skřítek Cobydup. Moc důvěry nevyvolávala, ale nedalo se svítit. Dala nám jakou si listinu se slovy, že jedině dodržením pokynů v listině a obehráním skřeta můžeme poklad získat

Pocitivě jsme si přečetli úkoly, které nás čekají a už nám nic nebránilo v cestě. Na nějakém prapodivném ošklivém místě jsme plnili první úkol. Vyrobit srdce, kouli, žalud a list. Ale z čeho. Rozhlédli jsme se kolem sebe. A nic.

Nezbývalo než využít daru přírody. Během chvíliky vznikly na tomto místě dva páry znaků. První úkol jsme si tedy mohli zaškrtnout jako splněný.

Rozhodli jsme se neztrácat drahocenný čas a vyrazili vstříc dalšímu dobrodružství.

Na zemi se válela různě přeházená čísla. Podívali jsme se do listiny abychom náhodou nepřešli úkol a zjistili, že je musíme seřadit podle velikosti. Nesnadný úkol, nedařilo se. Skoro jsme to vzdali, ale

nebylo nás mnoho, všechnovšudy jen pář odvážlivců, ale co si budem namlouvat, čím míří krků, tím větší část pokladu pro každého. Zbývá jen položit si jednu otázku: Jak poklad získat?

snaha byla odměněna. Další úkol splněn. Ještě jsme se trošičku posilnili. Získat poklad vyžaduje hodně sily a energie.

Cobydup vyrazil kupředu a mi za ním,

chybí. V jedné malé vesničce jsme se rozhodli trénovat. Vyzvali jsme místní obyvatele a sehráli s nimi několik partiček karet. Někteří se bránili. Už od pohledu

jsme vypadali jako profíci, ale nakonec jsme zdárňě natrénovali všešlikáč figle. No a i když se nemá podvádět, trénovali jsme i švindlování.

Nebylo to zrovna správné, ale nemohli jsme vědět jestli skřet hraje férplej. Byli jsme u cíle. Při naší cestě jsme se naučili vše co bylo nutné. Zbývalo jen najít skřeta. Což nebylo těžké.

pořád jsme věřili že ví kam jde. Po přečtení dalšího úkolu jsme látili mezi hromadou karet a snažili se najít správné. Na první pohled to vypadalo velice jednoduše. Ale po bližším ohledání jsme zjistili, že je karet příliš mnoho. Naštěstí nás čas netlačil a mi mohli v klidu hledat. Kdybychom nenašli správné karty, poklad bychom nikdy nezískali. Ale to samozřejmě není náš případ. Získali jsme všechny karty od jedné barvy, ale potřebovali bychom všechny. V dálí jsme zahlédli stráže. Co tady dělají? Určitě hlídají zbytek karet. Nebojácně jsme se vrhli do souboje. Hlava nehlava, zuby nehty jsme se bili, úspěšně jsme zdolali jednoho po druhém až byli všechny karty v našem vlastnictví. Takového vyčerpání nás to stálo, kolik šrámů a modřin. Potřebovali jsme si odpočinout a nasytit se.

Zdálo by se že už nám nic nebránilo k získání pokladu. Měli jsme karty, kterými můžem porazit skřeta, ale trénink nám

proběhl i s pokladem kolem nás se svých vtírávým výsměchem. Sehráli jsme s ním partičku karet. Bylo to velice napínavé. Šlo o vše. Jedna hra znamenala výhru nebo prohra. Karty se točili kolem dokola, tep se zrychloval, nervozita rostla, kapky potu tekly po čele. Nebylo jasné kdo vyhraje. Jen skřet měl pořád ten neporazitelný výraz. A najednou se ozval hlasitý výsměch signalizující naší výhru. Skřet ostrouhal mrkvíčku a mi mohli být vděční Cobydupovi. Ani jsme mu nemohli poděkovat. Ještě před naší výhrou se někam vypařil a mi ho od té doby neviděli. Bez jeho pomoci bychom poklad nikdy nezískali.

Pucek

Vánoční Besídka

Staré dobré časy, kdy jsme se scházeli u školy, se vrátily! Ovšem mladé dobré časy, kdy jsme se scházeli u klubovny,

nikam neodešly, z toho vyplývá, že jsme se sešli u Svobody, u Wericha, u klubovny a ještě na nádraží. Z každého jmenovaného sraziště dorazily početné skupiny, které se cestou na vlak do Postupic u Benešova slily v jednu velmi početnou skupinu, která se

nezaleklá ani přestupovala ani třísek v podlaže Postupické školy. K večeři patří večeře

a také večerní program, který ovšem narušil nečekaný host, Děda Mráz. Toho totiž nejspíš někdo velmi zlý vyměnil za Ježíška – a tedy se náš Ježíšek potuluje po Rusku a nezbývá než pomoci vrátit každého, kam patří. Stvořili jsme kouzlo a odeslali ho zpět do Ruska a čekáme, až nám Děda pošle zpátky do Čech Ježíška. A nejlépe se čeká v horizontální poloze ve spacáku. Takže dobrou noc a ráno tu snad bude nás Ježuch.

Ráno jsme posnídali, obalili se několika vrstvami oblečení a vyrazili do sněhu, který nám tu po sobě Děda Mráz nechal, asi jako pozvánku na Sibiř. Vyrazili jsme pěkně po značce, to aby byla větší šance, že se neztratíme. A neztratili. Zatím. Ale kde se vzal, tu se vzal, zjevil se před námi Weinachtsmann. Jako by se ze země vynořil. A jak zmatený byl. Inu, vysvětlili jsme mu, že místo potulování se po českých luzích a hájích by měl raději nadělovat dárky v Německu jako každý

rok. Společnými silami jsme se dobrali k jedinému možnému závěru. Poté, co se Děda Mráz vrátil do Ruska, objevil v Rusku Weinachtsmanna a v domnění, že je to Ježíšek nám ho poslal do Čech. To jsou mi zmatky. Bohužel Weinachtsmann cestou

ztratil vítr. Vždyť přeci letá na osedlané vichřici. Nezbývalo nám než zkrotit vichřici a odeslat Weinachtsmanna zpět do Německa. Takže Vánoce budou i tam v pořádku. A my opět doufáme, že z Německa přijede Ježíšek. Počasí se pokazilo, sněhový zpravodaj Ajdam ohlásil 3 centimetry sněhu v prestižích a žaludky začaly hlásit nedostatek traviva. Což tedy ukrýt se před sněhem v autobusové zastávce a pojist? Tak třeba olejovky, když už je má náhodou Helmut s sebou. Posilnění rybičkami vyrážíme dál, po žluté na stromech a po bílé na zemi. Za zatáčkou na nás čekalo další překvapení. Italštá vánoční rozdavačka dárků, čarodějnice Befana. A že prý je jí u nás na severu zima a co s tím uděláme. My nic, ale otec Abrahám a jeho sedm synů pomohli a zahrátou Befanu jsme kouzlem přenesli do její domoviny. Kolik těch postaviček ještě potkáme, než přijede Ježíšek? Ale to už stojíme před školou a

čekáme, až nám otevřu. Dobrá tedy, vydavám klíče a otvíram. Děti, dejte si všechny mokré věci ..... na strop!? Paní ředitelka říkala, že topení je ve stropu. No, hlavně že je teplo a čaj. A po čaji hra. Ale kdo se nám to v červené čepici valí do třídy. Snad to není sám

ta pravá vánoční večeře. Salát, řízky, ovoce a cukroví. A že vyšlo na každého, to vám kdokoli potvrdí. Po večeři se ukázalo, že Ježíšek nikam nezmizel a už pro nás přichystal i hromadu dárků. Ani na Buža nezapomněl, i když to tak zpočátku vypadalo. Zmoženi vánoční atmosférou

Santa. Ale je, pravý Claus. A že si s námi musí nutně zahrát nějakou správně americkou hru. Marshmallowsy do pusy a čankí banis. Ještě pochytat jeho rozuteklé soby a prýc s ním do Ameriky, my chceme Ježíška! V mezičase přijely řízky a teď už se hřejí v troubě a my si půjdeme zazpívat ke stromečku koledy a vyprskat prskavky. Ale kdo se to sem ze tmy blíží? Černá postava, Černý Petr. Spolupracovník holandského rozdavače dárků, že prý už měli Vánoce a že radost už bylo na světě dost, tak chtěli Vánoce ostatním překazit a proházeli všechny ostatní dobrotivé postavičky, každého do jiné země. Domluvil a zmizel. Proč ještě nepřišel Ježíšek, nám ale neřekl. Vtrhli jsme zpět do školy a do kuchyňky, kde na nás čekala

jsme hupli do spacáků a vyckali v nich do rána.

Neděli jsme strávili balením a skotačením ve sněhu, došlo i na oblíbené chodbičky a pak už jen popadnout krabici s cukrovím, aby bylo ve vlaku co uždibovat, a hurá na nádraží. Opět nás navštívil otec Abrahám a jeho sedm synů a ukrátili nám dlouhou chvíli při čekání na vlak. A dál už to jistě znáte sami, protože všechny vlaky jedou kam? Do Prahy.

morče

Přezdívkárna

aneb Tak pravila Pucek

Omlouvám se všem, kteří se minule těšili na přezdívkárnou, to víte, napsaná

byla, ale cesta do Týpka je dlouhá a základná, a tak na jedné z křížovatek odbočila špatně a jsem moc ráda, že našla cestu aspoň zpátky ke mně, když už ne do Týpka. Nicméně pro příště už budu svůj článek vždy vybavovat podrobným plánkem cesty, takže už snad nezbloudí.

Tak, dárečkové, Vánoce jsou v tahu a vánočky jsou dálko tvrdé, takže až je budete máchet v čaji, aby šly ukousnout, jistě nepohrdnete nějakým příjemným počtením a tím je pro vás zajisté Týpko. Jak vidno, pozvaný Ježíšek zase nepřišel, ale to nevadí, hlavně že přišla Pucek. A Pucek nám nadělí svůj dojemný příběh, takže pokud nemáte k ruce kapesníčky, tak hupky pro ně a pak už se dejte do čtení.

A nyní se odhodlej... a pověz nám něco o sobě Pucku

Na začátku bych chtěla prohlásit, že dodnes (a je to již jistá řádka let) vlastně pořádně neznám význam slova Pucek. I přes velice namáhavá pátrání těch nejlepších špičkových detektivů jsem musela zůstat spokojená s prohlášením: „Pucek je prostě pucek!“

Ale teď už se dostáváme k tomu jak to vlastně bylo. Stalo se to na jednom výletě. Tehdy jsem byla o dost víc lechtivá než nyní. Jistá skupinka gangsterů, kterou nebudu jmenovat (nechci je proti sobě poštovat) vypátrala mou slabinu a zaútočila způsobem velice podlým, nepříjemným, ale pro ně zábavným. Pro tento čin potřebujete oběť a dva páry palce a ukazováčku. Pak už jen se stačí přiblížit k oběti (nejlépe ze zadu) a zanořit prsty do oblasti bůčku. Jakmile to uděláte, vnikne vám z toho pucek.

Takže Pucek se gangsterů bojí a nepoví, ale to mě v pátrání nezastaví. Zkusím se přeptat Kokeše, ten má prsty ve

všem.

Kokeš: ...poslední u čeho si troufám přiznat spolupráci je Pucek, kteréhož jsme identifikovali s Hobem (a možná i s Martinem, těžko říct). Vzniklo to tak, že po zakousnutí račíkem do boku (na požádání rád předvedu) se Pucek vlnila jak vlnící se pucek. O čemž vypovídala i fráze „Pucek se vlní“, která se ozývala relativně často.

Takže tohle přiznání šlo i bez mučení a dokonce máme tip na dalšího spolupachatele, nezbývá tedy než vyslechnout i Hoba.

Hobo: Tak tedy Pucek. Jak se stal z Pucka Pucek, vám neprozradím z důvodu mé chatrné paměti, ale zato se dozvítě jinou veselou historku o tom, jak byl z Pucka Brambur. Tenkrát za dávných a dávných časů, kde se vzala, tu se vzala dnes již téměř kultovní četba RABIT. A tam se hned na prvních stránkách setkáváme kromě hlavního hrdiny i s ostatními aktéry tohoto veledíla. Abyste nebyli o nic ochuzeni uvedu zde jejich jména. Byli to Dablin, Bablin, Kilin, Toro, Goro, Zoro, Fakin, Glogin, Joggin a především Brambur. Nyní jste dostatečně obeznámeni s pozadím celé záležitosti, a tak nám už

jen zbývá odhalit, jak se to seběhlo. Bylo to celkem jednoduché, Pucek si mohla vybrat za jaké jméno z výše uvedeného seznamu vymění svou přezdívku. Ale aby to rozhodování měla trochu jednodušší dali jsme jí na výběr mezi Brambarem a Fakinem. A tak se, čáry máry fuk, z Pucka stal Brambur. Jak jste si ale zajisté všimli, neměla tato alternativa moc dlouhý život a opět čáry máry fuk a z Brambura je opět Pucek. A jelikož jsem opět otevřel Rabita, tak se s vámi slušně po rabbitovsku rozloučím. Hnusný počasí!

Radši jen počasi, pane Hobo. Vida odkud se dá načerpat inspirace. Ale teď už zpátky ke zpovídánemu Puckovi.

Měla jsi nějakou mimokočovnickou přezdívku?

Doma mi dříve z nějakého důvodu říkali jahůdka (toto označení postihlo i Albínu). Naštěstí teď už mě straší pouze pucek.

A co tvůj autorský podíl na cizích přezdívkách?

Žádnou všeobecně používanou jsem nevymyslela. Mám pouze jednu osobní pro Hudlu a to Jarda, ale už ji moc nepoužívám. Kdo nezná důvod a chce ho vědět, možno po dohodě v konzultačních hodinách.

Máš na závěr nějaké moudro nebo třeba vzkaz pro čtenáře?

Jistě uznáte, že získání přezdívky mě stálo mnoho fyzických sil a nočních můr. Takže jestli si někteří z vás stěžují na svou přezdívku, okusete tento recept a budete rázem spokojení.

Nuže to je pro dnešek vše a pokud vám to nestačilo, budete se muset vyptávat sami anebo vyčkat do února, kdy navštívíte společně s Týpkem dalšího přezdívkaře.

morče

Novoroční foto

S potěšením mohu konstatovat, že tato rubrika se bude i v roce 2006 objevovat v Týpku (minimálně v tomhle čísle). Jistě se již nemůžete dočkat, co jsem si pro vás po prázdninách připravil, a že toho není málo! Tož pojďme na to.

Možná si ještě pamatuje, že Českou republiku nedávno navštívil světoznámý mág a iluzionista David Copperfield.

Pakliže si

nemůžete

vzpomenout, připomenu vám, že je to ten, který nechává mizet lidi, vagóny, letadla, Eiffelovku či Pražský hrad a jiné maličkosti. Ne každého tato čísla oslní, ale představte si, že Eidama jeho umění zaujalo natolik, že se rozhodl stát se

taktéž mistrem magie a kouzel. Při pohledu do zrcadla shledal, že je dostatečně charismatický a výřečný, a tak na cestě za svým cílem neviděl žádnou překážku. Až poté se začal zabývat tím, co že to vlastně bude předvádět. No a rozhodl se začít úplnou kouzelnickou klasikou – a sice triky s kartami. A tady narazil na první problém: jak oni to vlastně s téma kartama dělaj? Jelikož si nebyl úplně jistý (vlastně ani netušil), rozhodl se vše nejprve natrénovat takzvané „na sucho“, tedy bez karet. Tím přece nemůže nic zkazit. O tom, že bere svůj úmysl vskutku vážně, svědčí jeho takřka celodenní trénink (nácvik jednoho z triků vidíte na obrázku). Zaměřil se

zejména na precizní pohyb rukou a dokonalé ovládnutí obličejových svalů, protože i naprostý neznalec kouzelnictví snadno pozná z neuhlídaného výrazu tváře, zda kouzelník podvádí, jestli si právě nemůže vzpomenout, jak dál, nebo zda kouzlo právě zkazil. Právě při jednom z těchto tréninků na Eidama narazil proslulý vyhledávač kouzelnických talentů Bob Bobek (kdysi se specializoval na vytahování králíků z klobouku). Eidamovo čarování se mu zalíbilo a hned na příští den domluvil vystoupení, kde Eidama uvedl jako „Mistra v kouzlech s kartami bez karet“. A měl s tím úspěch. Eidam totiž zvládl kouzelnický um tak dokonale napodobit, že si žádný z návštěvníků nevšiml, že za celé představení vlastně neviděl ani jedno kouzlo. A to byl naprostý triumf novopečeného iluzionisty.

Marcel

Okénko pro dívky narozené

S novým, snovým Novým rokem je tu i trošku pozměněná rubrička. Nejprve Vám ovšem všem popřejí již po dvoutisícíšesté v tomto Týpku krásný nový dvoutisícíšestý rok. Tak a máme to za sebou... Ještě by se možná slušelo poprát vše nejlepší všem, kteří v uplynulém roce měli narozeniny: Vše nejlepší!

Tak a teď jenom pář instrukcí k novému typu článku. Postup bude opačný. Já vám jen naťuknu a vy si sami vzpomenete a povíte si kam, že se to jelo.

Tak tedy začínáme.

Rok 2003. Čarlí (autor) to málem nestihl. Ve vlaku se bavíme úvodním dialogem Anežky a Ikaruse: Anežka (ukazujíc na roli Albalu, která zpola ční Karosákovy z brodvaku): „To máte k obědu?“ Ikarus (vyděšeně): „Ježíši něéé, k večeři! Přestupujem v Berouně. Jdeme stále do kopce. Zmateně sbíráme dřevo, protože v okolí jsou z 99% listnaté, stavíme pára, dojídáme zásoby. Ikarus

bydlí s děvčaty. Ráno, raníčko Kosa ani nevstával, jen ruce ze spacáku vystrčil, plynový vařič nahmátl a kávu vyrobil. Objevily se taky buchty, pizza a Ikarus. Uvažujeme zda se nepůjdeme občerstvit do skansenu výroby dřevěného uhlí. Bohužel zamítnuto. Marcel našel starou, ale stále zapečetěnou limonádu. Ochutnává. Nosem. A prská. Kopeme si nalezenou limonádou, která nás za to pokropila svým obsahem. Nakonec jí Ikarus rozšíapl. Hele krámek. Nabízejí maso, banány, uzeninu, salát a rybu. Nakupujeme a děláme si banánové špatně. Místní usedlík vykládá o samopalu, který údajně vlastní a nařknul nás z mimozemšťanství. Ve výborném koláči mám zapečený vlas. Koláč už není výborný. Rozděláváme oheň a stavíme pařeniště. Děvčata si to své plní kouřem. Proti gustu žádný dišputát. Orlíci si k večeři chystají Ikarusem přinesený Albal. A vědí, že hliník ve velkých dávkách způsobuje demenci? Po večeři přichází muzička, resp. přichází Ikarus k Marcelovi a oba mláti klacičkem do kytry. Spinkáme. Marcel vymýslí protézu dolní končetiny z klacku a díky tomu nový styl chůze – turbopajdání. Menší kukuřičná bitva za pochodu. Hrouda. Na „náhorní plošině“ je totální měsíční krajina. Jdeme do cukrárny, která...je zrušená. Dáváme si obídek. Odcházíme na vlak. Čekání na vlak si krátíme výhrami v automatu na nápoje. Studený banánový koktejl není nic moc. Praha-Dějvice.

Kdo si vzpomene kam že to bylo? Nejdůležitější fakta jsou uvedena výše. Mimochodem soutěž to sice je, ale nesoutěžní. Myslím, že soutěžit s Ikarusem by nemělo moc cenu. Ale jestli někdo chcete hádat veřejně myslím, že bednička Bé je plně k dispozici.

Tak hádejte, hádejte hádači, na co Týpko nestačí...

Anežka

Jak na nový rok?

Ano, to je v posledních dnech velmi častá otázka. V našem bodovacím centru jsme se shodli, že jak na Nový rok, tak po celý rok je třeba neustávat v boji o nové body a sbírat jeden za druhým. Jak na to? Nového bodu dosáhneme snadno pomocí pravidelného navštěvování schůzek a výletů. Za výhry v soutěžích tu jsou další body. Pro ty, co by rádi zkusili něco neobvyklejšího, lze jen doporučit odborky, a to zejména první stupeň (5 bodů). A pro opradové gurmány tu pak máme i druhý stupeň (10 bodů).

Vidíte, je z čeho vybírat. Bodům zdar i v roce 2006!

Bužu a Vigo

Bodování

DRUŽINY

1	Kamzíci	87
2	Zubři	48
3	Tygři	28
4	Gepardi	26

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý

203

1	Helmut	(KA)	142
2	Jake	(KA)	137
3	Anča	(ZU)	107
4	Ajdam	(KA)	82
5	Kazach	(KA)	77
6	Chrob	(ZU)	68
	Eda	(ZU)	68
8	Sára	(TY)	60
9	Petr	(GE)	52
10	Bobeš	(GE)	50
11	Michal	(GE)	46
	Stáňa	(TY)	46
13	Bart	(TY)	34
14	Žalud	(TY)	31
15	Sebík	(ZU)	30
16	David	(GE)	28
17	Radka	(KA)	26
	Nic	(TY)	26
19	David	(TY)	22
20	Honza	(TY)	21
21	Filip	(TY)	16
22	Honza	(GE)	15
23	Ríša	(TY)	13
24	Viktor	(GE)	9
25	Ljšák	(TY)	8

